

בג:

במה מדליקין פרק שני שבת

עין משפט
נר מצוה

בג א מ"י פ"ה מהל' תוכה
הל' ד' סנה פ"ה ה
טו"פ"ט ח"ח פ"ה תרע"ה ספ"ק
ב:
בד ב מ"י ט"ס טו"פ"ט ס"ס
ספ"ק ד'
בה ג ד מ"י פ"ה מהל'
תוכה הל' ג' י' ת'
טו"פ"ט ח"ח פ"ה רפ"ג ספ"י
ג נ"ו' ו'לו ספ"ק ה' י"ח
תרת"ה:
בז ה מ"י פ"ה מהל' סנה
הל' א' סנה ל"ח ס"ה
טו"פ"ט ח"ח פ"ה רפ"ג ספ"ק
ס"ו ז מ"י פ"ה מהל' סנה
הל' ה' סנה ל"ח ס"ה
ספ"ק ד'
בח ז מ"י פ"ה מהל'
תרת"ה סנה א':

הדר פשטה נר חנוכה עדיף משום פרוסמי ניסא. ונראה
לרשב"א כשאל ר"ח טבת להיות כשנת שיש להפטיר בנרות
זוכריה משום פרוסמי ניסא ולא נהשמים כסאי שהיא הפטרת ר"ח
ועוד כיון שהמפטיר קורא בשל תוכה יש לו להפטיר מענין שקרא
ומה שמקדימים לקרות בשל ר"ח
משום דבנקריאת התורה כיון דמנ"י
למעבד תרווייהו תדיר ופרסומי ניסא
עזדינן תרווייהו ותדיר קודם אכל
היכא דלא אפשר למעבד תרווייהו
פרסומי ניסא עדיף ועוד דבנקריאת
התורה אין כל כך פרסומי ניסא
שאני מוזכר בה נרות כמו בהפטרה
ועוד נראה לרשב"א דעל כן הקדימו
של ר"ח כמי שהמפטיר יקרא בשל
חנוכה ופטיר בנרות זוכריה:
ה"ג הוא דהוה רגילי בשבתא. פי'
הנעל והאשה לכן אמר מרי
גברי רבנדי נפקי מהכא ולקמן אמר
חזא דהוה רגילה האשה לנדה לכן
קאמר דנפיק חד גברא רנא זוכותה:
דבי נשא דרב שיבוי. אומר ר"ח
דכנר נפטור אצוי לכן קאמר
בהאי לישנא דלא מחיים הוא ליה
למימר דבי אצויה ואומר ר"ח נשס
אצוי שמואל ששכחתינן כמנהג אס'
לניי הכלה מחיים כותבין להעגלת
ליה מצי אצויה ואס' כנר מת כותבין
דהעגלת ליה מצי נשא ולרשב"א נחא'
דאפי' מחיים אשכחן דקאמר בי נשא
נפקת מי שהמשיך (לקמן דף קט.)
לוי כביה דרב הונא בר חיילא אשכחיה
לגבלא דבי נשא דקנגיל וספי לתוריה
נשס ביה אלא אצויה אשכחיה כו'
ויכול למוזב כמנהגה כאשר יראה:
גזרה יו"ט אבו שבת. וא"ת ככל
שמיני שאין מדליקין בהן
בשנת גזרו יו"ט אטו שנת ונמתי'
תנן אין מדליקין בשמן שריפה ביו"ט
משמע דבשאר שמיני מדליקין וי"ל
דבשאר שמיני דבין דאין נמשצין
אחר הפמילה כי שרי ביו"ט לא אמי
למשיכי בשנת דפשיטא הוא דליכא
למימר בהן שמה יטה אכל שמן
שריפה וי שרי ביו"ט איכא למטעי
ואמי למשרי בשנת כיון דנמשך אחר
הפמילה לפי שאינו פשוט לעולם
דעממא דמתוך שמהו עליו לשורפו
גורה שמה יטה הקשה ה"ר אליעזר
דהכא מפרש רבה דעממא גורה יו"ט
אטו שנת ולקמן (דף ד') מסיק
מקלה דהוא לבדו והשיב לו רבינו
שמואל דע"כ לקמן הו' רבא הוא
אחר שאי והכא רבה שהרי משיב לו
אני תלמידו וגם פליג עליה רב
חסדא חזירו אך קשה מאי פריך הכא
אני אלא מעתה ביו"ט לישתרי והוא
גופיה מסיק לקמן דאין מדליקין
בשמן שריפה מעולת שנת בשנתו
ונראה לפרש דלמי ורבא לקמן לא
קיימי אמאי דקאמר מ"ט אין מדליקין
לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט ולית

ומפני טעול עניים. שלא היו יודעים מתי יקלוריה אוחס: מפני הפחד.
שהעוברין רואין בנמר קלירו שהוא מכלה את הכל לא ידעו שמתנה
כנר: ומשום לא פכלה. דמשמע שעת כלינו: אטו כולו. הני
דאמרן לא טעמא דלא מכלה קא מפרשי מאי שנת שעת כלינו: אמר
רבא מפני הרמאין. העוברין על לא

תורה אור השלם
1 ובקשרים את קציר
אריבם לא תכלה פאת
שדה לקצר ולקט קצירך
לא תלקט: ויקרא ט"ו ט'
2 לא ימיש עמוד העגן
ויקום ועמוד הקיש לילכה
לפני העב: שמו"ט י"ג כ"ב

תורה אור השלם
ב) ח"ה ד"ה ד"ה ד"ה
מ"ל בדף קנ"ג פ"ה פ"ה
ד"ה פ"ה פ"ה פ"ה
הו"ל ל"ה כ"ה כ"ה כ"ה
ואלהמו: (ג) ד"ה ו"ה ו"ה
ה"י הו"ה פ"ה:

תורה אור השלם
ב) ח"ה ד"ה ד"ה ד"ה
מ"ל בדף קנ"ג פ"ה פ"ה
ד"ה פ"ה פ"ה פ"ה
הו"ל ל"ה כ"ה כ"ה כ"ה
ואלהמו: (ג) ד"ה ו"ה ו"ה
ה"י הו"ה פ"ה:

תורה אור השלם
ב) ח"ה ד"ה ד"ה ד"ה
מ"ל בדף קנ"ג פ"ה פ"ה
ד"ה פ"ה פ"ה פ"ה
הו"ל ל"ה כ"ה כ"ה כ"ה
ואלהמו: (ג) ד"ה ו"ה ו"ה
ה"י הו"ה פ"ה:

תורה אור השלם
ב) ח"ה ד"ה ד"ה ד"ה
מ"ל בדף קנ"ג פ"ה פ"ה
ד"ה פ"ה פ"ה פ"ה
הו"ל ל"ה כ"ה כ"ה כ"ה
ואלהמו: (ג) ד"ה ו"ה ו"ה
ה"י הו"ה פ"ה: